

кнго издърпа силомъ рѣцѣтъ си, — Бѣшишь ли еше, казва му, че си лудъ!

И като извади изъ пазвѣхъ едно малко огледалце, прѣдстави го прѣдъ очитѣ му. Лицето му наистинѣ бѣше страшно. Той осѣти че жената казваше право, че полудяваніето бѣше присѣтствующе, . . . че хлопа на вратата . . . че бѣше нѣкакъ почти лудъ . . . че умѣтъ му бѣше непостоянъ и нетвърдъ, като свѣтилникъ на който маслото ся е привършило, и на който дымовитото *фитило* чернѣе загасвано. И настрѣхнѣ, като му дойде на умъ, че ще да полудѣе прѣди да може да си отмѣсти, и тури двѣгѣ си рѣцѣ на челото си, като да искаше да забрани отъ вѣтръ мъждащійтъ и умирающій пламъкъ на ума си.

На туй отгорѣ стѣписа ся нѣколко стѣпки на задъ и си отдѣхнѣ продължително. Тогази, стори му ся че свѣтилникътъ на умѣтъ му ся посьживи, и умѣтъ му си дойде на мѣсто. Дигнѣ главѣ на ѣж погледнѣ и съ гласъ малко поспокойнѣ каза ѣ :

Като каква жена си ты? Вѣроятно е че ты си обрѣгнѣла да не запомняшь лицето и името на любовницѣтъ си, ко-